

se moral, neroda, z njim po obleki politični! Zdaj se bodo še nedolžni otročiči obrnili in se od mene starega Andrejca ločili. Od starega Andrejca, ki danes ta dan obhaja svoj eno manj ko devetdesetletni rojstni in godovni dan, a je izdan, nedolžnim otročičem izdan! Ojej in prejej!« ...

Nedolžni otročiči so še izpraševali: »Striček Andrejček, recite, povejte, katere reči tako lepo dišé, da nam od tega vonja noski drhté in se nam usteca na smeh držé?« Odgovora niso čakali, kar sami so izdali: »V žepih ti skrivaš bonbončke sladké, o, ti bi prav prišli za naše zobe. Bonbončki — balončki tako nam diše, da se kar sline po njih nam cede.«

Andrejca besede ganejo, hitro seže v žepo in privleče na dan sladke bonbončke — okrogle balončke. »Otročički — koštrunčki, zdaj pa nastavite pesti, bonbončkov vsakdo trikrat po tri dobi.« In otročički — koštrunčki so ročice in usteca nastavljali in si sladkih bonbončkov po trikrat tri nabrali. Pa prav nič niso čakali in premišljevali, le veselo so se smejali in sladke bonbončke pridno zobali. In ko so jih pozobali, so še ringa-raja plesali in strička Andrejca — v nebesa speljali. V nebesih so s stričkom Andrejcem na zlatih stolčkih sedeli in svete pesmi prelepo peli. In so bili veseli, da so strička Andrejca objemati začeli ...

Ščinkavec se oglasi nekje in jo zaokroži: »Ščink-ščink! Andrejec, zdaj si pa v hlevčku, v nebeškem hlevčku.« — »Sem!« pritrди Andrejec v nebeškem miru.

Še golob grivar zagruli in vpraša: »Andrejec, sem odprl nebo, sem odprl nebo?« Andrejec odgovori v nebeški zadovoljnosti in sreči: »Si!« Golob nato: »Ne jaz, ne jaz: nedolžni otročiči!« — »O, moji pra-pra-pra-vnučki, moji zlati koštrunčki!« vzklikne v nebeški sreči in rajskem blaženstvu starček Andrejec.

In še sinica zaščebetá: »Kikeljca, kikeljca! Andrejec, kaj se ti mara!« — »Nič!« vzklikne Andrejec v nebeškem veselju. In še dostavi: »Pa hvala vam vsem, pički drobljančki!« (Dalje prihodnjič.)

Janko Samec

Velika noč

Pirhi, pirhi, sami pirhi ...
V njih gori skrivnostna moč,
kakor da se v srcih virhi
žgejo za veliko noč.

Cvetje, cvetje, samo cvetje ...
V duše gre opojen duh,
kakor da se Razodetje
izpreminja v Sveti kruh ...

Pesmi, pesmi, same pesmi
prek vse zemlje do neba,
da ne zdi se skoraj res mi,
kar gori mi v dnu srca!

Lesorez O. Gasparija

